

paa det samme Sted; der er foretaget 3 Opmaalinger og en Aefkognoscering i Aaret 1800, og det er godtgjort, at der ingen Forandring er sket. Men paa den anden Side maa det ogsaa indrømmes, at Farvandet ved Bragerne stjerer sig ind paa en saadan Maade, at Fjærerne af Skibe, der søge Kysten eller seile langs med den, brugende Loddet, paa Grund af den dybe Indfjæring ikke kunne være ganske paa det Rens med, om de ere længere borte fra Bragerne, eller nærmere inde under dem. Opførelsen af en saadan Baake næste Aar, efter hvad jeg har tænkt mig for at gjøre det første Skridt, paa et Sted, som jeg anser for det mest nødvendige, vil vistnok, efter de Oplysninger, jeg har indhentet, ikke andrage Mere end 3—4,000 Kr. Jeg skal dernæst gaa over til et Punkt, som kun er berørt af en Taler idag og det ganske kort; det er den Bevilling, der er søgt til Anlæg af en Havn ved Frederikshavn. Jeg behøver ikke at minde ærede Medlemmer om, at denne Sag har været diskuteret offentlig i en Række af Aar, vistnok 7—8 Aar, og at der har været nedsat en Kommission, som er kommen til det Resultat, at Havnen bedst og billigst kunde bygges paa dette Sted. Da det ikke kan forventes, at der i det eventuelle, jeg kan vel sige, sikre Finantsudvalg vil blive Plads for noget Medlem, der har opholdt sig paa Stedet og anvendt lang Tid af sit Liv til at sætte sig ind i maritime Sager, ere de Ord, jeg nu vil fremføre, væsentlig beregnede paa, at Finantsudvalgets Medlemmer ville have deres Opmærksomhed henvendt paa de Punkter, som jeg skal tillade mig at omtale. Jeg skal iøvrigt strax tilføje, at jeg her ved første Behandling af Loven skal gaa saa kort over det som muligt. Den Betænkning, som er fremkommen fra Kommissionen, begynder med at udtale, at man har henvendt sig til forskjellige søfarende Folk for at høre deres Mening, og paa Basis deraf nævnes disse Sømænds Udtalelser som et af Argumenterne til, at man har foretrukket Frederikshavn. Jeg forudsætter, skjøndt jeg selvfølgelig er uvidende dærom, at der foreligger en ganske nøjagtig Protokol over, hvilke Mænd der ere bleve tilkaldte til en saadan Udspejgning af Kommissionen, en ganske nøjagtig Fremstilling, en Protokol over, ordret hvilke Spørgsmaal der ere bleve stillede saadanne Mænd, og ordret hvad saadanne Mænd have svaret Kommissionen. Naar jeg accentuerer dette Ord „ordret“ lidt, er det, fordi det er Skik og Brug mange Steder i Udlandet og navnlig altid i England, ved enhver Kommission og navnlig ved Kommissioner af fremtrædende Betydning, at der føres nøjagtig Protokol over Spørgsmaal og Svar, og at denne Protokol bliver trykt. Det Gæste, jeg i dette Dieblit har Ret til at udtale min Forbauselse over, er, at en saadan Protokol ikke som Bilag er medfulgt Kommissionens Betænkning. Dernæst haaber jeg, at ærede Medlemmer ikke

ville misforstaa mig, naar jeg ganske i Almindelighed udtaler, at en Kommission vel ganske sikkert er et godt, jeg kan sige, et udmærket Grundlag for en Minister til at sælde en Dom over det Foretagende, om hvilket Kommissionen har udtalt sig; men lige saa sikkert er det, at Kommissionens Sammensætning og de Medlemmers Dygtighed og Viden, som have været i denne Kommission, maa spille en betydelig Rolle for det egentlige Resultat af Kommissionens Overveielser. Her er selvfølgelig ikke det rette Sted til nærmere at gaa ind paa dette; men jeg skal dog benytte Leiligheden til dels overfor den ærede Indenrigsminister, dels overfor det eventuelle Finantsudvalg at henlede Opmærksomheden paa, at mig personlig forekommer det, som at idetmindste et af Medlemmerne i Kommissionen har paa Forhaand ikke blot sat sig ind i Sagen, men ogsaa udtalt sin Dom. Jeg skal nævne demene ene, for ikke at fremkalde nogen Misforstaaelse, det er Havneingeniøren i Frederikshavn. Han har udtalt sig, jeg kunde maaste sige gjentagne Gange, men jeg skal nøies idag med at sige idetmindste een Gang til Regjeringen, nemlig som Medlem af Frederikshavns Havnekommission, om Sagen, og derfor er det logisk at drage den Slutning, at dette Medlem i Kommissionen vilde udtale det Samme, som han engang ifølge sin Stilling som Havnekommissions-Medlem har udtalt, og det kunde endog saa hende, at han havde udtalt det en anden Gang i Genskab af Regjeringens Ingenieur, idet man er berettiget til at formode, at Regjeringen havde tilkrevet Ingeniøren, før Kommissionen blev nedsat, og udbjurgt ham om hans Mening. Længere skal jeg ikke komme ind paa Kommissionens Dom eller dens Sammensætning. Jeg skal heller ikke drøfte, hvad Formaålet har været, om det har været at fremkalde en Trafikhavn for Personer og Gods eller en Exporthavn eller en Nødhavn. Jeg skal kun udtale som min Mening, at Spørgsmaalet blev i sin Tid vistnok reist som et Spørgsmaal om en Nødhavn, og jeg nærer en vis Vængstelse for, at Uvidelsen af Frederikshavns Havn skal blive Nr. 2 i Rækkefølgen af mindre heldige Havne, idet jeg saa sætter Esbjerg som Nr. 1, Esbjerg, som jeg tør veie med en stor Vægt paa Grund af den store Værel, som i sin Tid blev trukken paa den med Hensyn til den store Nyttie, den skulde gjøre Søfarten. Den søfarende Stand tillod sig vistnok dengang at gjøre nogle Indendringer; men fordi vort Land netop er et agerdyrkende Land, og den store Mængdes Interesser knytte sig nærmere til Landjorden end til Havet, blev Havnen anlagt der, hvor den nu er, og er den Dag idag kun en Exporthavn for Kreaturer, en Havn, hvis Nyttie jeg som saadan skal være den første af Alle til at anerkende; men den er samtidigt et Hul for Støbsfarten i Almindelighed. Jeg er hange for, at